

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

1) ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ (απόσπασμα)
Anthony Bloom (Αντωνίου Μπλουμ) Μητροπολίτου του Σουρόζ

2) Η ΕΒΔΟΜΗ ΣΥΝΟΔΟΣ (απόσπασμα)
Φωτίου του Μεγάλου Πατριάρχου Κων/πόλεως

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η 13 Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Υ 2013

✿ «Τῶν Θεοφόρων Πατέρων Τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκουμενικῆς
Συνόδου (787)».

✿ Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου καὶ Ἀγαθονίκης μαρτύρων (251).

✿ Χρυσῆς νεομάρτυρος τῆς ἐκ Μογλενῶν (1795),

✿ Μελετίου (Πηγᾶ) Ἀλεξανδρείας.

«Ποιὸς εἶμαι σήμερα; Πέτρινο ἔδαφος που δεν αφήνει τα λόγια που ακούω να μπου μέσα μου; Ο δρόμος, όπου πηγαίνουν και τρέχουν συνέχεια; Ἡ ἔχει γεμίσει ἡ ψυχὴ μου με τέτοιες ἐγνοιες, τέτοιους φόβους ἢ τέτοια ενδιαφέροντα, ὥστε ὑπάρχει για τα λόγια του Χριστοῦ που ακούμε μόνο ἕνας μικρὸς χώρος, γιατί πραγματικά ἔχει πολλὰ πιο ενδιαφέροντα πράγματα στη ζωὴ για μας.»- Μητροπολίτης του Σουρόζ Αντώνιος Μπλουμ

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ

Anthony Bloom (Αντωνίου Μπλουμ) Μητροπολίτου του Σουρόζ
(20^{ος} - 21^{ος} αι., γεν. το 1914 στη Λωζάννη - πέθ. το 2003 σε ηλικία 89 ετών)

(απόσπασμα)

Πόσο οικεία και πόσο απλή μάς φαίνεται ἡ σημερινή Πα-
ραβολὴ του σπόρου και του σπορέως· και ὅμως πόσο σχετικὴ εἶ-
ναι με μας, πόσο περισσότερο θα πρέπει να τη σκεφτούμε. Λησμο-
νούμε την εικόνα του σπορέα και του σπόρου, ὅπως φαίνεται μέ-
σα ἀπὸ την παραβολή, δε βλέπουμε την εικόνα του Χριστοῦ να
περπατᾷ στους δρόμους και τα μονοπάτια της Γαλιλαίας και της
Ιουδαίας· και παντού ὅπου πήγε, οἱ ἄνθρωποι ἔρχονταν στην ἄ-
κρη του δρόμου, ἐπειδὴ εἶχαν ακούσει, ὅτι ἦταν Δάσκαλος, ὅτι τα
λόγια Του ἦταν ἀληθινά, ὅτι ἔφεραν τη δύναμη της ζωῆς.

Ἄλλοι που στάθηκαν στην ἄκρη του δρόμου, δέχτηκαν το
μήνυμα με συγκίνηση. Το δέχτηκαν, το ἀγκάλιασαν και ἐπέστρεψαν
στην οἰκία τους· ἀλλὰ τη στιγμή που δεν ἦταν πια στο δρόμο, τους
κυρίευσαν οἱ ἀνησυχίες του σπιτιοῦ τους: ὑπῆρχαν τόσα πράγματα
στη ζωὴ τους να κάνουν, να σκεφτοῦν, δεν ὑπῆρχε καιρὸς να συλ-
λογοιστοῦν ξανά και ξανά τα λόγια που εἶχαν ακούσει, δεν ὑπῆρχε
καιρὸς να καθίσουν με ηρεμία και να φανταστοῦν το πρόσωπο που
εἶχαν δεῖ, να ξαναθυμηθοῦν τη φωνὴ που εἶχαν ακούσει.

Κυριακὴ Α' του Λουκά

Υπάρχει άλλη μία παραβολή που μιλά για εκείνους που είχαν κληθεί στο Γαμήλιο Βασιλικό Δείπνο: άκουσαν το κάλεσμα – αλλά μπόρεσαν να πάνε; Ο ένας είχε αγοράσει έναν αγρό, ήταν δεμένος με αυτόν· άλλοι είχαν αγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια – έπρεπε να τα δοκιμάσουν, έπρεπε κάτι να κάνουν στη ζωή, ένα επάγγελμα, μία εργασία - ή απλά κάτι, που επειδή αφορά την προσωπική μας ζωή, έχει πολύ μεγάλη σημασία, όπως η τελευταία περίπτωση εκείνου που είχε παντρευτεί - πώς μπορούσε να ξοδέψει χρόνο για κάποιον άλλον; Αυτοί είναι οι άνθρωποι που δέχονται το λόγο του Θεού, αλλά υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που έχουν σημασία – θα το κάνουμε αύριο, ή, αν μπορούσαμε μοναχά να αλλάζαμε το μήνυμα του Κυρίου με ένα πιο εφικτό, πιο απλό.

Και έπειτα, εκείνοι που δέχονται το λόγο του Θεού, όπως η πλούσια γη, δέχονται το σπόρο και καρποφορούν. Εκείνοι οι άνθρωποι δεν ήταν απλά καλύτεροι άνθρωποι, πιθανόν δεν ήταν καλύτεροι· ήταν άνθρωποι που είχαν συνείδηση ότι η ψυχή τους είναι απέραντη, και δεν μπορούσε να γεμίσει από τα ασήμαντα της καθημερινότητας - ούτε καν από τα ευγενικά και καλά πράγματα: αποδέχτηκαν το μήνυμα βαθιά μέσα στην καρδιά τους, και επειδή έδωσε απάντηση στις ανάγκες τους, η ζωή τους καρποφόρησε.

Τώρα ας το εφαρμόσουμε στη δική μας ζωή· πόσοι από εμάς ακούν τα λόγια του Ευαγγελίου, τα λόγια του κηρύγματος, μελετούν βιβλία ενδιαφέροντα με βάθος και τα διατηρούν στη μνήμη τους, τα χαίρονται - αλλά μέχρι εκεί· μπορούν να τα επαναλάβουν, να τα μεταδώσουν στους άλλους, - αλλά αυτό είναι όλο.

Και υπάρχουν τόσοι πολλοί από εμάς που έλαβαν το μήνυμα με ενθουσιασμό, με πάθος, γνωρίζοντας ότι είναι η απάντηση στη λαχτάρα, την πείνα, το μεγαλείο που υπάρχει μέσα μας· *αλλ' όμως η ζωή είναι τόσο σύνθετη, έχουμε τόσα πράγματα να κάνουμε!* Και σ' όλη τούτη την πολυπλοκότητα και το καθημερινό «γίγνεσθαι», τα λόγια που ακούσαμε, παραμερίζονται - για μια άλλη μέρα, για μια άλλη φορά, όταν θα είμαι αρκετά μεγάλος: τότε θα μπορώ να στραφώ πίσω, να θυμηθώ εκείνη τη λαμπρή στιγμή που η ζωή ξεδίπλωσε όλο το μεγαλείο της... - την κρατώ στη μνήμη μου!

Κυριακή Δ' του Λουκά

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 4 - 15)

Η παραβολή του σπορέως

Ἔειπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπειραίου τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐτὰ ἀπέπνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπρωτῶν δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἶν ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ

Είπε ο Κύριος αυτή την παραβολή: «Βγήκε ο σποριάς για να σπείρει τον σπόρο του· καθώς έσπερνε, μερικοί σπόροι έπεσαν στον δρόμο, όπου καταπατήθηκαν, και τους έφαγαν τα πουλιά. Άλλοι έπεσαν στις πέτρες και, όταν φύτρωσαν, ξεράθηκαν, γιατί δεν είχε υγρασία. Άλλοι σπόροι έπεσαν ανάμεσα σε αγκάθια και, όταν αυτά φύτρωσαν μαζί τους, τους έπνιξαν. Άλλοι όμως έπεσαν στο γόνιμο έδαφος, φύτρωσαν κι έδωσαν καρπό εκατό φορές περισσότερο». Οι μαθητές του τότε τον ρωτούσαν: «Τι σημαίνει η παραβολή αυτή;» Εκείνος τους απάντησε: «Σ' εσάς έδωσε ο Θεός να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας του, ενώ στους υπολοίπους αυτά δίνονται με παραβολές, ώστε να κοιτάζουν αλλά να μην βλέπουν και ν' ακούνε αλλά να μην καταλαβαίνουν. Η παραβολή αυτή σημαίνει το εξής: Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Οι σπόροι που έπεσαν στον δρόμο, είναι εκείνοι που άκουσαν τον λόγο του Θεού· έρχεται όμως ύστερα ο διάβολος και τον παίρνει απ' τις καρδιές τους, για να μην πιστέψουν και σωθούν. Οι σπόροι που έπεσαν στο πετρώδες έδαφος, είναι εκείνοι που, όταν ακούσουν τον λόγο, τον δέχονται με χαρά, δεν έχουν όμως ρίζα· γι' αυτό πιστεύουν για λίγο διάστημα και, όταν έρθει ο καιρός της δοκιμασίας, απομακρύνονται. Αυτοί που έπεσαν στ' αγκάθια, είναι εκείνοι που άκουσαν τον λόγο, συμπορεύονται όμως με τις φροντίδες, με τον πλούτο και τις απολαύσεις της ζωής, πνίγονται απ' αυτά και δεν καρποφορούν. Με τον σπόρο που έπεσε στο γόνιμο έδαφος εννοούνται όσοι άκουσαν τον λόγο με καλή και αγαθή καρδιά, τον φυλάνε μέσα τους και καρποφορούν με υπομονή». Αφού τα είπε όλα αυτά, πρόσθεσε με έμφαση: «Όποιος έχει αυτιά για ν' ακούει ας τα ακούει». (ΕΚΛΟΓΑΔΙΟΝ)

Τι συμβαίνει με μας, δεχόμαστε το μήνυμα και αυτό καρποφορεί μέσα μας; Πώς μπορεί το μήνυμα να μας αγγίξει; Θυμάμαι ένα Ρώσο ιερέα να μου λέει· «μελετώ καθημερινά το Ευαγγέλιο και πολύ σπάνια η ζωή μου ανταποκρίνεται σ' αυτό. Αλλά το μελετάω καθημερινά, γιατί δε γνωρίζω ποτέ κατά πόσο σήμερα, αύριο ή κάποια άλλη ημέρα θα είμαι η άγονη πλευρά του δρόμου ή τα αγριόχορτα, κατά πόσο τούτος ο λόγος θα πέσει σε ένα μικρό κομμάτι γης μέσα μου, ικανό να τον δεχτεί και να φέρει καρπούς».

Μεν είναι τόσο απλό, τόσο ενθαρρυντικό; Όλοι βρισκόμαστε και στις τρεις περιπτώσεις που περιγράφονται στην παραβολή του Ευαγγελίου· αλλά εάν δώσουμε μια ευκαιρία στον Κύριο που μιλάει, στον Κύριο που διαβαίνει από τη ζωή μας, που κρούει την πόρτα της καρδιάς μας – από καιρό σε καιρό θα δεχτούμε το μήνυμα με χαρά· με τον καιρό, θα φθάσει στο βάθος της καρδιάς μας, στον πυρήνα της ζωής μας και θα είναι η απάντηση που θα την αλλάξει.

Θπομένως, ας ακούμε μέρα με τη μέρα τα λόγια του Ευαγγελίου· ας ακούμε τη φωνή της συνείδησής μας· και από καιρό σε καιρό, **θα έχουμε το γόνιμο έδαφος που να μπορεί να φέρει καρπούς.**

Αυτή η παραβολή, η τόσο απλή, η τόσο ξεκάθαρη, αν μοναχά την εφαρμόσουμε, **μπορεί να είναι το ξεκίνημα μιας νέας ζωής. Αμήν.**

Μητρ. Αντωνίου Μπλουμ, απόσπασμα από ομιλία του της 29^{ης} Οκτωβρίου 1989, 'Αγία Ζώνη'

Η ΕΒΔΟΜΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Φωτίου του Μεγάλου Πατριάρχου Κων/πόλεως

(9^{ος} αι., 810 ή 820 Κων/πολη – 891 Ιερά Μονή των Αρμενιανών. Πατριάρχης Κων/πόλεως: 858-867, 877-886)

Η εβδόμη αγία οικουμενική σύνοδος ⁽¹⁾ ανέδειξε και αυτή κριτήριο της ευσέβειας τη Νίκαια, μητρόπολη της Βιθυνίας. Αποτελέστηκε από 367 ιερούς άνδρες. Ταξιάρχους και ηγέτες είχε τον Ταράσιο τον περιβόητο μεταξύ των αρχιερέων του Θεού (που ήταν θεός, πανάριστος και αξιότερος από κάθε άλλον να διευθύνει τον ιεραρχικό θρόνο της βασιλίδος πόλεως), καθώς και τον ευλαβέστατο πρωτοπρεσβύτερο της αγίας Εκκλησίας της Ρώμης Πέτρο, και ένα άλλον Πέτρο, πρεσβύτερο και αυτόν και ηγούμενο τής εκεί μονής του αγίου Σάββα, οι οποίοι ήταν αντιπρόσωποι της αποστολι-

(1) Στη Νίκαια, το 787. Κύριο θέμα η Εικονομαχία.

κής καθέδρας, την οποία κατείχε ο Αδριανός· και μαζί με αυτούς τον Ιωάννη και το Θωμά, *άνδρες περιωνύμους κατά τη μοναχική διαγωγή και λαμπρούς κατά την ιερατική τιμή, εκπροσώπους των αρχιερέων, Απολιναρίου, Θεοδωρήτου, Ηλία, που προΐστανται, ο πρώτος της Αλεξανδρείας, ο δεύτερος της Αντιοχείας και ο τρίτος των Ιεροσολύμων.* Τότε στολίζονταν με την αυτοκρατορική πορφύρα του κράτους των Ρωμαίων ο Κωνσταντίνος και η Ειρήνη (²).

Αυτή λοιπόν η σύνοδος καταδίκασε μία νεοφανή αίρεση με κοινή θεόπνευστη απόφαση, και συγχρόνως υπέβαλε στο ίδιο κρίμα τούς εισηγητές και προμάχους της. Αυτοί οι ελεεινοί, ενώ δεν τόλμησαν να δυσφημήσουν το Χριστό αμέσως και χωρίς κανένα παραπέτασμα, εξεπλήρωσαν όλο το θέλημα της χριστομάχου γνώμης τους δια της σεπτής εικόνας. Καθυβρίζοντας την προσκυνητή εικόνα του Χριστού ως είδωλο και υποβάλλοντάς την σε όλες τις ατιμίες, την καταπατούσαν με τα πόδια στις αγορές και τις λεωφόρους, την περιέφεραν, την πετούσαν στη φωτιά. Τις ίδιες ασέλγειες διέπρατταν και εναντίον των άλλων ιερών εικονισμάτων με πόδια γρήγορα μέχρι εκχύσεως αίματος (Ησ. 59, 7), με μολυσμένα χέρια και βέβηλα χείλη. Με αυτά συγκρατούσαν τον άσπονδο πόλεμο κατά του Χριστού και των αγίων Του· είναι φανερό ότι η τιμή προς τα εικονίσματα γίνεται τιμή προς τα εικονιζόμενα πρόσωπα, όπως και η ατιμία διαβαίνει προς τα ίδια τα εικονιζόμενα.

Η αγία συνέλευση των μακαρίων εκείνων ανδρών ενέκρινε και επικύρωσε να τιμούνται και προσκυνούνται η εικόνα του Χριστού και οι ιερές εικόνες της Θεοτόκου και όλων των αγίων κατά την αναλογία της υπεροχής και σεβασμιότητας των πρωτοτύπων. Απόδιωξε από το λογικό ποίμνιο κάθε αιρετική νόσο και κάθε ακαταστασία· **έδειξε την Εκκλησία να ξαναπαίρνει το διάκοσμο και την ομορφιά της, την παρέσθησε σαν νύμφη στα δεξιά του νυμφίου Χριστού, στολισμένη όχι με χρυσαφένια κροσσωτά (Ψαλμ. 44, 14) αλλά με ιερά εικονίσματα και την έκαμε να φαίνεται με φωτεινά και χαρούμενα μάτια και να σεμνύνεται από όλο το πλήρωμα των πιστών.**

Φωτίου του Μεγάλου, Η εβδόμη Σύνοδος (απόσπ.), από την 'Επιστολή προς Βούλγαρον Ηγεμόνα'

(²) Την πρωτοβουλία είχε η Ειρήνη η Αθηναία, εφ' όσον ο υιός της Κωνσταντίνος ήταν ανήλικος.

ΧΑΡ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ & Α. ΚΟΥΜΠΗ, ΜΑΡΚΟΠΟΛΙΣ Τ.Κ. 19003, ΤΗΛ. & FAX: 22990 40040, e-mail: ag.nikolaosmark@yahoο.gr, ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΜΑΟΥ: www.agmark.gr

Κυριακή Δ' του Λουκά